

Думите зад завесата

Станислав Стойчев

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

1.

Всеки ден в главата на Павел се създаваха нови светове, но идеите още същия ден увяхваха. Нощта захлупваше светлината с похлупака си, а той продължаваше да се взира в една точка, опитвайки се да улови следващата идея за кратък разказ. С повече късмет би могъл да започне ръкопис на роман. Събудил се бе посред нощ. Сънуваше прииждаща буря. В далечината се святакаше, а той се намиреше сред пустошта на белия лист. Безидеен. Буреносни облаци плуваха към него. Вятърът ги отвяваше като гротескови балони. Светкавици осветяваха техните гънки. По форма наподобяваха мозъци. До броени секунди щеше да завали. Но не капки, а думи се изсипаха от черното небе. Сребристи изречения. Прожектираха се пред погледа му като филмова лента. А ураганният вятър развяваше конфети. Върху тях бяха изписани букви. Павел се опитваше да

ги подреди в смислени изречения. Втренчил поглед в образувалите се черни локви, той можеше да разграничи разкрасени букви, които постоянно променяха формата си, плувайки като малки рибки в гьола на поредната неосъществена идея.

Не можеше да прочете изписаното. Идеята рядко кълвеше, затова улавянето ѝ на кукичката на белия лист не бе лека задача. След подобен кошмар се събуждаше. Плувал в пот, той скачеше от леглото, като изстрелян от пружина, и сядаше на бюрото. Пръстите му се залепваха за клавиатурата на лаптопа. От доста време идеята за роман се опитваше да се заформи в съзнанието му, но всеки път не откриваше желания резултат в написаното. Този факт го натъжаваше много повече, отколкото хората биха предположили. Много пъти бе сравнявал своето положение, касаещо творческото вдъхновение, с опитите на младите двойки да „забременеят“. Винаги използваша множествоно число. В действителност единствено майката износваше детето, а ролята на

бащата бе незначителна. Поне Павел така си представяше положението, но какво ли разбираше той? Наскоро бе чукнал 25 години. Най-вероятно нещата изобщо не стояха по начина, по който си ги представяше. Със сигурност всички онези хора му се присмиваха, но приемаше липсата на муза много насериозно. Както едно младо семейство би реагирало на факта, че не е способно да има деца по една или друга медицинска причина, така се чувстваше Павел, когато някоя от идеите му не бе достатъчно добра, за да „оплоди“ белия лист.

Тътенът на гръмотевиците се чуваше в далечината. Небето схрускваше нещо. Звукът наподобяваше мачкане на лист. Като този, който Павел месеше в ръката си, оформяйки хартиено тесто. Хвърли поредното топче в кошчето за боклук. Това ли беше правилното сравнение? Можеше ли да го използва? Заслуша се съсредоточено в гръмежите. Единствената метафора, с която би могъл да ги сравни, бе онази тъпа болка в тъпанчето му. Като огъваща се ламарина? Над главата и бюрото му заплашително надвисваше претрупана етажерка, която

можеше да се сгромоляса като лавина от твърди и меки корици. Някои от книгите изпъкваха от купчината - онези, които в момента се четяха от Павел и неговия съквартирант. През няколко дни релефът на етажерката се променяше, а книгите се показваха като балончета на бълбукаща лава от знания и изживявания.

— К'во правиш, по дяволите? – попита Антон, който го стрелна с поглед, а след това се зави през глава, за да се предпази от светлината на нощната лампа.

— Не се казва „к'во“, а какво! – поправи изказа му Павел, който като писател (но все още не и автор) много държеше на правилното изразяване.

Повечето хора не го харесваха, защото ги поправяше. Той бе Grammar Nazi, но на по-високо ниво. Друг прякор, с който го назоваваха, бе Grammar Police. В неговото съзнание веднага изплува асоциацията с Thought Police. Любимата му книга бе 1984 и винаги си повтаряше, че, ако срещне жената на живота си, тази книга трябва да изскочи в разговорите им. Ако

не публикува нищо през следващите няколко години, то поне би могъл да работи като коректор на ръкописи, чакащи одобрение, преди да поемат към печатницата. Най-често неговите познати грешаха променливо – „я“, затова си оставаха именно такива, но Антон бе изключение. Това, което ги сближи, беше общият им интерес към книгите и знанието.

— Отново ли? Докога? Защо продължаваш да си блъскаш главата в стената? – подхвана темата Антон. Всяка вечер водеха този разговор, но нищо не се променяше. – Колко пъти трябва да ти повтарям! Ако ще пишеш, трябва да отдадеш сърцето и душата си, но ти никога не слушаш. Не можеш да се потопиш в историята и това си личи от писането ти. Трябва ти да заживееш в разказа, както би направил в родния дом на героя. Трябва да познаваш всяко едно кътче и какво би означавало то за него или нея. Историята ти трябва да има корени! Как се е стигнало до сегашния момент? Какво се е случило в родния дом на главното действащо лице? Какво е моделирало възгледите му за света, простиращ се отвъд стените

на къщата?! Поставяш фундамента, издигаш стените! Нарездаш керемидите! След това обзавеждаш. Първо мебели, а после случки. Аз ли трябва да те уча?! -попита с язвителен тон Антон, след това замери приятеля си с възглавницата, като че ли му подаде топка, но така те се предизвикваха.

Сега беше неговият ред. Павел трябваше да отговори искрено какви са намеренията за творческата му кариера.

— Антоне, по-трудно е, отколкото изглежда! – отвърна Павел, като му подаде щафетата на разговора.

Двамата потънаха в мълчание. Антон беше високо момче с къдрава коса. Една година по-малък от приятеля си. Лицето му беше изпито, а бузите хлътнали като изражението, което хората придобиват, когато пият питие със сламка. Обикновено се обличаше в черно. Следваше Философия в Университета. Затрупваше се с книги по специалността, които събираше по пода като планински възвишения. Антон заспиваше с някоя книга, разтвори криле и кацнала на леглото му. Павел я взимаше, внимателно я затваряше,

като че ли свиваше салфетка, която трябва да постави на масата. Споделеният интерес към книгите ги сближи, но като личности бяха коренно различни хора. Два характера, които взаимно се допълваха. Едва ли биха могли да съществуват поотделно.

Дори и да бяха способни, евентуално щяха да бъдат смачкани от жестокостта на света. Като приятели, те си помагаша взаимно. Павел беше тактичен в подходите си, докато Антон го караше по-директно и не се замисляше за чувствата на приятеля си. В самото начало на запознанството им това за малко не бе предизвикало края на тяхната дружба, но след месец-два мълчание отново се срещнаха и изгладиха своите отношения. На Павел му бе нужно да се настрои като радио, за да запази приятеля си.

— Знаеш ли какво ти липсва? – попита внезапно Антон.

— Идея, свободно време за писане, издател... Да продължавам ли да изреждам?

— По дяволите, Павел! Не можеш ли да бъдеш като останалите хора и да отговориш отрицателно, за да може разговорът

да продължи? Виждаш ли, ето това тук е проблемът. Оплакваш се! Може би затова не умееш да изграждаш сцените си. Не можеш да се отпуснеш и да оставиш своите герои да дишат и да водят диалог помежду си. Какъвто си в реалния свят, такъв ще бъдеш в ръкописите си. Авторът е наблюдател. Зрител на филм. Както и да е, отклонявам се.

— Ахам – съгласи се Павел.

— Не искам да чувам гък! Събуди ме посред нощ, затова ще чуеш това, което ще кажа. Така... По дяволите! Видя ли? Сега заради теб си изгубих мисълта. Какво щях да ти казвам? А, да! Имам една позната, която е IV курс. Актьорско майсторство. Да, много добре знам какво ще кажеш, но не отхвърляй идеята все още. И аз не ги харесвам тия от актьорското, но може да се харесате.

— Накъде биеш? – попита Павел.

— Ами помисли малко, приятел! Кога последно си бил с жена? Не говоря за ония събирания, където си говорите за чувствата, които сте изпитвали по време на изчитането на еди-коя-си книга. Мани

ги тия глупости! Аз ти говоря за жена, която би могла да те допълва творчески и физически. А и кой знае? Може да ти пусне! Като две капки вода, както съм чувал да казват. Сродни души. А и може в гащите си да носиш липсващото парченце от нейния пъзел. Сещаш ли се? Можеш ли вече да видиш цялата картинка?!

— Не е нужно да бъдеш циничен! – извика Павел, почувствал се засрамен от откровеността на приятеля си.

Той отклони поглед. Може би наистина от доста време не бе спал с жена. Писането му също страдаше поради същата причина. Антон може би наистина казваше истината по своя груб, неприкрит маниер. Колко безсънни нощи бе прекарвал пред монитора, чатейки с непознати момичета, като се задоволяваше под бюрото? Крайно време бе този навик да бъде изкоренен. Засега нямаше да показва признаци на заинтересованост, за да не дава повод на Антон. Не харесваше, когато той се възгордяваше. Ако някоя вечер събитията се подредят така, че да бъде поканен да излязат, тогава би могъл да отвърне:

— Добре, наистина бих искал да изпусна малко пара.

На глас ли произнесе последното? Но вече беше прекалено късно, за да се откаже. Техните изживяванията винаги следваха една и съща позната структура: Антон го подкокоросваше за някоя идея, но обикновено отнемаше време, докато Павел се съгласи. Този път „едвам се нави“, а и нямаше да му се налага да прави абсолютно нищо. Щяха да бъдат компания, сред която щеше да присъства момиче, което Антон си въобразяваше, че е добър кандидат за гадже на Павел. Последният беше загубеняк, но не в лошия смисъл на думата. Антон го толерираше.

— Супер. Ще го уредя! – отвърна той, като се радваше по своя скрит начин. Не показваше ни грам емоция. – А сега ме остави да заспивам!

Двамата приятели бяха израснали по съвсем различен начин. Интересът на Антон към книгите се разпали около тийнейджърските му години, но не бе прекалено късно. Книгите, които той си купуваше от книжарницата, човек можеше да ги рине

с лопата. Преди неговия период на интензивно четене, той се шляеше с компания от свои връстници. Крещяха, рушаха и дивееха така, както само те си знаят. Пиеха алкохол и пушеха цигари. Влюбваха се и разлюбваха още същата седмица. Играеха театър, а актьорите не разбираха бъкел от света на възрастните. С Павел се познаваха още от малки деца. Техните родители бяха най-добри приятели. Бабите и дядовците им също. А самите те бяха трето поколение приятели. Факт, който изтъкваха пред повечето си нови познати. Въпреки гордостта си, това наистина заслужаваше адмирации. Павел беше пълна противоположност. Книжен плъх, трупащ житейски опит от прочетените книги и световете, из които се изгубваше. Затова не се сещаше за някои елементарни неща, които книгите рядко можеха да го научат. Когато пораснаха, Антон се учеше от Павел, наваксвайки си с художествената литература. В продължение на няколко години техните интереси се застъпваха, но с течение на времето приятелят му клонеше повече към нехудожествена литература,

философия и наука, докато Павел все още търсеше себе си сред романите. Това се дължеше също на факта, че Антон бе изживял прекалено много на съвсем ранна възраст, затова съвременната литература бързо му омръзваше. Навършил вече 24 години, него вече не го влечаха купоните и безцелните разговори покрай масата на някое домашно студентско парти.

Въпреки това бе склонен да прави компания на приятеля си, когато настъпи моментът да се срещнат с мацката и нейната компания. Антон често правеше компромиси, но винаги натъртваше на факта, че го прави против волята си.

Двамата за момента живееха в обществения, които спокойно можеха да бъдат връстници на родители им. Тяхната стая представляваше кутия, затова трудно можеха да я нарекат дом. Така би изглеждало помещение след ремонт, когато е освободено от мебели и декорации, които биха изградили характер. Не искаха да им става прекалено удобно тук, защото и двамата знаеха, че това бе временно решение. В двата края на стаята имаше по

едно легло. От най-долнопробните. С желязна рамка и скърцащи пружини. Матрактът бе пожълтял като вестник от бабино време. Въпреки мизерията, в която двамата живееха, майката на Павел се беше сетила и бе донесла килим, който стоеше ни в клин, ни в ръкав, но поне напомняше за родния му дом. Не се чувстваше добре в студентското градче, защото Павел беше домошар.

***

През следващите няколко седмици не се случи нищо. Антон и Павел изминаваха познатия маршрут. Прибираха се уморени след лекции. Изяждаха учебниците с кориците и се приспиваха с алкохол, купен от Фантастико. Тъй като бяха двамата учебнолюбиви, но много мързеливи студенти, трупаха зелените бирени бутилки в единия ъгъл. Антон пушеше в стаята, но Павел бързо го отучи от този навик, затова откряха прозореца и димът се издишваше навън. Ситуацията не беше идеална, но поне Павел не се оплака повече.

Една вечер Антон нахълта в клетката им. Павел беше седнал по турски върху леглото. Постелята му беше покрита с бели листове. Като че ли играеше пасианс, но с карти формат А4. Учеше, но личеше нетърпението, с което очакваше или появата на приятеля си, или на когото и да било.

— Обличай се! Излизаме! – извика Антон с неприкрит ентузиазъм, втурвайки се още преди вратата да се е отворила напълно, след продължителна борба с ключодържателя си, който звънтеше като монетите в джоба му. И двамата бяха безпарични, но готови за купон. Най-вероятно или щяха да си купят алкохол от някой денонощен магазин, или щяха да си вземат недопитата бутилка бира от стаята и да я вмъкнат в бара, преструвайки се, че са я платили там. Това бе по-вероятният сценарий.

— Къде отиваме, по дяволите?! Не че ми трябва причина да зарежа ученето, но все пак... Ще ми кажеш ли? – информира се Павел.

— Спомняш ли си? Преди няколко дни ти говорех за едно момиче. Може би тя е любовта на живота ти. Ами, днес има няк'во събиране в уни. Навит ли си?

— Сигурно са минали седмици от последния път, когато я спомена, но както и да е. Всъщност, не съм сигурен. Мислех, че ще отскочим до Строежа за по бира.

Павел харесваше рутината на ежедневието. Ако зависеше от него, щяха до края на дните си да посещават едно и също заведение и да заговарят познати лица отново и отново. Това беше достатъчно за него. Не му се струваше разумно и практично да прекосява половината град. И за какво? Среща с момиче, за което не знаеше нищичко?!

— Ще купя бирата, обещавам. Ще трябва да се разходиш, обаче. Хайде, времето навън е идеално. Любимото ти – облачно. Като по поръчка! Сянка като слънце. Айде, де!

За разлика от Павел, Антон беше много импулсивен. Действаше на мига и винаги казваше това, което мислеше. Не приемаше „не“ за отговор, затова и насърчаваше приятеля си да бъде като него, въпреки че по-

вече пъти планът му не сработваше. През онзи ден обаче Антон разбираше, че двамата трябваше да отидат на съдбоносното събитие. Осъзна също, че бе нужно неговият приятел да присъства там. Поне телом. Що се отнася до подробностите - щяха да импровизират на момента.

Двамата се изстреляха навън. Успя да го убеди. Павел се чувстваше спокоен, защото знаеше, че Антон ще бъде там. Не очакваше да води разговора вместо него, но ако не тръгне лафът, щяха да отидат в най-близкия бар и да се напият от безнадеждност и мъжка солидарност.

***

Здрачаваше се. Ако по обяд облаците изглеждаха като разкъсан на парченца памук, то сега наподобяваха потъмняла гъба, готова да бъде изстискана над главите им всеки момент. Малко по малко двамата се придвижваха към сградата на Университета. Решиха да се отбият в най-близкия нон-стоп, за да се въоръжат с кафе, което да ги зареди със сила за

предстоящата вечер. След минута вече бяха навън, а дъждът се сипеше като из ведро. Капките се удряха по кожената материя на яке, което Антон обличаше всеки път, когато се стягаше за излизане. Черната броня, която бе нарамил, сълзеше. Косата му беше вир вода, а къдриците - клюмнали, увиснали като неприбрано пране. Ако човек го гледаше от страни в онзи момент, би си помислил, че носи каска. Павел не се беше облякъл според прогнозата – риза върху черна тениска, дънки и кецове, които в локвите шляпаха като джапанки. Двамата младежи, които не изневериха на традицията и забравиха чадъра в стаята, крачеха геройски, като отпиваха от кафето си. След няколко крачки пак надигаха картонените чашки, които автоматично се бяха напълнили. Пиеха свои вариант на кафе Американско, приготвено по нова, студентска рецепта.

Закъснели бяха за представлението, но успяха да впечатлят с подгизналия си вид. Някои от младите актьори дори използваша повода, за да импровизират, намеквайки за лошото време навън. Гърмежи се чуваха в

далечината, а залата беше притихнала, когато двамата открянаха вратата. От време на време нечий телефон се обаждаше с до болка познатия звук на Messenger, който всеки в залата можеше да разпознае. Студентите на сцената замазаха положението, като си поглеждаха собствените устройства, питайки се помежду си: чий апарат издава звук? Поведението бе нормално за млади хора, събрани под един покрив за час и нещо. Павел се тревожеше, че подобни своеволия ще зачестят, тъй като младежите все по-рядко се съобразяваха, особено когато ставаше въпрос за културни мероприятия. Ако не друго, то поне студентите, владеещи уменията да реагират бързо, правеха добро впечатление на преподавателите си по актьорско майсторство, които или присъстваха в залата, или щяха, на по-късен етап, да изгледат заснемащата се постановка.

Местата до едно бяха заети. Отстрани стърчаха зрители. Повечето от тях държаха букети с цветя. Най-вероятно приятели и роднини на актьорите. На Антон

и Павел не им отне много време, за да разберат сюжета. Историята бе лека и актуална. С идеята да се задържи интересът на младите. Доколкото успяха да разберат се разказваше за две двойки, чиито партньори тайно искат да разменят ролите си, защото са хвърлили око на чуждата половинка. Романтичната комедия забавляваше публиката, но ако човек надникне под пластове от шеги и намеци, би могъл да се почувства зле за участниците в тази неморална игра.

След края на представлението публиката се изправи на крака. Избухнаха бурни аплодисменти. Младите актьори скромно се поклониха. Излезе режисьорът на постановката. Прегърна своите колеги като стари приятели. Хванаха се за ръце, дадоха крачка назад, а след това се засилиха, като че ли се подготвяха за скок към публиката, и се поклониха за последен път. Завесите се спускаха, а те се скриха зад тях.

— Сега какво? – попита Павел, който бе разочарован, че бяха изпуснали половината от представлението.

— Сега ще се запознаем с актьорите – отвърна Антон, като че ли това беше най-

естественото нещо на света. Може би за него наистина не представляваше проблем, но Павел се притесняваше.

— Сигурен ли си? Ама ние дори не учим тяхната специалност. Смяташ ли, че ще тръгне приказката?

— Павеле! Стегни се, моля те! Ние също учим различни неща, но въпреки това сме приятели, нали?! Хайде, не издребнявай. Поканени са всички студенти, независимо дали са присъствали на театъра, или не. Стига си...

— Но ние дори не... - поде Павел, но Антон повиши тон, колкото само двамата да чуят.

— ...категоризирал, защото никога няма да си намериш приятелка. Разбра ли? А камо ли пък муза, за която да пишеш стихотворения и романи.

— Ако ме оставиш да довърша...? Това, което исках да кажа бе, че ние не изгледахме постановка от началото. Как бихме могли да коментираме? Ще се завърже разговор около това. Знаеш, нали? Неизбежно е.

— Боже Господи! Няма да излезеш с този номер, нали? Трябва да се отпуснеш малко, братле!

— Не, само не това обръщение! Знаеш, че не го харесвам.

— Хайде, хайде! Ще бъде забавно – подканваше го Антон, като го прегърна с една ръка и го завлече по коридора. Напомняше куриер, който мъкне дървена кутия, в която се е скрил приятелят му.

Двамата заедно напуснаха Ректората. Дъждът отдавна бе спрял. В дворчето бяха наредени маси. Столове никой не използваше, защото младежите стояха прави, бърбейки помежду си, като от време на време надигаха чашите си. Гирлянди от бели светлини, нанизани на невидим кабел, се спускаха от дърветата. Усилията, вложени в организирането на това събитие, бяха минимални, но ефектът, с който допринасяха, можеше да проличи в атмосферата.

Павел се притесняваше. Панически атаки, невидими за останалите хора, сковаваха неговото тяло. Единственото, което може да стори, бе да се моли да не придобият физическа форма. Главата му понякога тре-

переше от необясним страх. Чувството беше подобно на студ, обхванал цялото му същество. Като че ли беше натикан във фризер с размерите на стая, но всички около него носеха къси тениски, ризи и панталони. Чувстваше се самотен сред тази тълпа от непознати. Опитва с поглед да потърси Антон, но чувството му за несъвместимост с хората наоколо се засили още повече, когато го видя да се включва в разгорещения разговор на групичка от трима-четирима души.

Нямаше да му харесат разговорите с тези непознати, защото темата винаги щеше да се върти около изкуството, а рано или късно за всеки щеше да стане ясно като бял ден, че той е писател. За въпросите, които неизбежно щяха да последват, той нямаше енергия. Публикувал бе няколко къси разказчета в студентския вестник, но не обичаше да се перчи с постижения. Предпочиташе текстът да говори сам за себе си. Павел много добре знаеше, че когато разказва за своя творба или било то каквото и да е близко

до сърцето му, щеше да се разпали от ентузиазъм, който го караше да губи мисълта си, но най-лошо беше когато се потеше от нетърпение да се изкаже най-акуратно, а хората около него го наблюдаваха в очакване да приключи речта си. Не погледите им го притесняваха, а състезанието, което водеше с техните заключения за самия него и думите, които излизаха от устата му. Знаеше, че трябва да се изкаже максимално точно, за да може накрая всичко да придобие смисъл, затова и бързаше. Нямаше търпение приносът му към разговора да стигне финалната права, за да си отдъхне и някой друг да се включи.

Павел плахо се приближи към групичката, водеща разпален разговор. Ръцете му бяха скрити в предните джобове, докато останалите жестикулираха. Погледите им се насочиха към него. Той усети това. Главата му се тресеше сякаш земетресение, което единствено той можеше да усети, го залюля. Антон го представи на останалите.

Всички разговаряха за постановката и коментираха актьорската игра. Все теми, към които не можеше да се включи, макар

че направи няколко неуспешни опита. Участниците в спора бяха двамата актьори, които играеха мъжките половинки в постановката и една актриса. Момиче, късо подстригано, с коса, боядисана в зелено. С една глава тя беше по-ниска от Павел. Той можеше вече да си представи как я прегръща. В неговото съзнание те бяха двойка. Визуално тя идеално се вписваше в представи му за негова приятелка. Засрамена, обсъждаше с останалите срамните сцени, в които тя участваше. Бузите ѝ се издуваха като червени балончета, а усмивката ѝ се разтегна. Той също поговори с нея, но разговорите им винаги бяха прекъсвани от нейните колеги, които искаха да обсъждат грешките си с нея, за да изгледят играта си за следващата постановка. Това крайно много го обезкуражи. Чувстваше се безсилен, защото не знаеше как да я впечатли. Павел не подозираше, че тя не си падаше по актьори. Неговата фикс-идея беше, че хора от едно потекло и сходни интереси задължително трябва да се движат в съответната компания.

Продължаваше да мълчи, докато останалите водеха разпален спор. Почувства се ни в клин, ни в ръкав, заобиколен от тези хора.

— Този тук стои и едвам можем да вземем думата от него! – избухваше в експлозия от слова и жестове един от младите актьори.

Той трудно можеше да се включи в разговора след подобен коментар, затова още повече се затвори в себе си. Нямахше търпение вечерта да приключи, за да може да се завърнат в тяхната стая, където никой не можеше да го тормози за липсата му на социални умения и способността за small talk, chit-chat. Това бяха глупости! Искаше да открие човек с когото да може да комуникира истински. Без оценките на външни хора. Повече не видя момичето със зелената коса, което разпали интереса му. Трябваше да измине седмица-две преди механизмите на вселената да се задвижат.

ОТКЪС 2:

След постановката го срещна в двора на театъра. Публиката бе избухнала в аплодисменти, а най-новият спектакъл обещавахе избухване на кариерата ѝ. Стияна се чувстваше добре. Личеше по сияйната ѝ усмивка. Чувстваше се красива, затова искаше да се позабавлява. Да рискува. Застана пред Павел и пое инициативата. Напътстваше го към правилните въпроси. Тя натискаше педала за газта, а мъжът бе малкото дете, въртящо волана на автомобила. Учеше се малко по малко. Без нейна помощ тази връзка нямаше да се получи. Най-накрая той попита.

Тя веднага се съгласи да излезе с него.

Още същата нощ ядоха в McDonald's. Заведението за бързо хранене се помещаваше на първия етаж на стара комунистическа постройка, голяма колкото язовирна стена. Непосредствено до нея се намираше и сградата на Драматичния театър. Трансформацията учудваше Павел. Само допреди няколко минути бяха

сгушени в уюта на театралната зала, а сега очните им ябълки се пържеха като яйца под ярката светлина на почти безлюдното заведение. Единственият човек, който не носеше униформата на изморените служители, беше кварталният пияница. Не му създаваха проблеми за пребиваването. Ако се опитат да го изгонят, най-вероятно щяха да си имат повече главоболия. Бяха само Павел, Стиляна, шетацията персонал и един полузаспал бездомник.

Същото момиче ли беше това? Младата актриса, която преди половин час го бе накарала да забрави къде се намира? Устата ѝ като прахосмукачка поглъщаше пържените картофи, които Павел ѝ беше купил вместо цветя. Цъфтяха на масата като гротесков букет.

— Вземи си малко – каза Стиляна, която го гледаше като огладняло животно.

— Не, благодаря. Не искам да съм човекът, застанал между теб и храната. Виждам, че добре си похапваш... – отвърна Павел, докато гледаше навън.

— Хей, погледни ме! – извика тя, докато размахваше ръка пред очите му, сякаш

се опитваше да улови муха. Погледът му беше по-предизвикателен.

— Какво? – попита Павел. Двамата си подаваха словесната топка. Бавно и с усилие премести погледа си към нея. Той се отврати от гледката, като че ли Стиляна беше разголила гърдите си пред погледа на всички. Но не това се бе случило, въпреки че мисълта може би щеше да го възбуди.

Между показалеца и палеца ѝ се появи професионално свита цигара, с която тя се заигра. Най-вероятно марихуана. Нейният жест наподобяваше подкупване, като че ли там държеше банкнота. Изкушението да си дръпне го изпепеляваше като набъбнала ерекция, докато наоколо нямаше откъде да си набави презервативи. А възможността се разголваше пред погледа му.

— По дяволите, момиче! Скрый това! Стиляна?! – извика той, като се страхуваше някой огладнял служител от Общинската охрана да не влезе през вратата.

— Не ставай глупав, момко! – опули му се тя като малко момиче, което се има за нещо повече от него.

Дали тя бе същото момиче от преди няколко месеца? Павел не можеше да бъде сигурен. Не беше минало толкова много време от последния път, когато разговаряха, но той можеше да различи промяната. Дали се дължеше на факта, че бе сменила местожителството, или отсъствието на родителите ѝ, които не можеха да я контролират? Нямаше отговор на този въпрос. Стиляна имаше глава на раменете си, но ето че му предлагаше трева. Даде си сметка, че прекалено много разсъждава, а в онзи момент трябваше да се отпусне.

Актрисата отново бе влязла в роля и това го развълнува. Възбуда усети там, където съществуваше най-голяма вероятност да се смути, ако тя забележи - между краката. Затова ги кръстоса, но това не попречи на Стиляна да отгатне неговите намерения. Хищната природа на тази жена пред него се криеше зад палава усмивка, която се люшна по лицето ѝ като опънат хамак. Нейният език се показва и тя недвусмислено облиза горната си устна. Павел усети нещо механично в движенията ѝ. Несигурен дали настроението му беше настроено на нейната

програма, или това се дължеше на студенината, излъчвана от пустото заведение. Но срещата им бе необичайна. Студенина лъхаше от смелите крачки, които тя предприемаше. А сред есенната, приютяващата и жълтеникава светлина на прожекторите, която къпеше нейното тяло като топъл душ, тя изглеждаше толкова сладка. Руменина беше избила по бузите ѝ, а на него му се искаше да погали нежната кожа. Това не бе същото момиче от сцената. Павел се чудеше дали в момента не беше напушена.

— Офертата е все още на масата – подразни го тя.

И наистина беше така, както каза. Постави цигарата с такова внимание, като че ли бе игла, която можеше да загуби. Върху студения плот тя изчезна сред белотата.

— Какво си намислила? – попита Павел, чието любопитство го гъделичкаше.

Досега не беше излизал на среща с момиче, което притежаваше толкова силен контрол над ситуацията. Тя знаеше какво иска. Не се страхуваше да го полу-

чи. Най-вероятно му бе хрумвало да я заведе въщи, където щеше да приложи същите номера като с бившите си гаджета. Стиляна щеше да седне и прочете няколко пасажа от незавършения му ръкопис. Щеше да коригира изказа на едно-две изречения. Тук-таме някоя граматична или пунктуационна грешка, но Павел щеше да преглътне това, но тя веднага щеше да каже нещо от рода на: „Ами да, харесва ми. Грабва ме началото. Интересна история!“, за да замаскира неудобството. След което и двамата щяха да се въргалят в кочината на неоправеното му легло.

Харесваше му еднообразието на срещите, но тази беше поела в съвсем непозната за него посока. Изплаши се, но в същото време бе и любопитен. Докъде биха могли да стигнат? Не знаеше дали тя играе роля, защото от скоро не се бяха виждали, а и колко добре беше успял да я опознае? Действително ли се държеше така или начинът ѝ на живот я бе преобразил? Ако вземе решение да продължава да се виждат, Стиляна щеше да го извади извън зоната му на комфорт, от което той не само се страхуваше, а се ужасяваше.

— Знам едно местенце. Мисля, че ще ти хареса – отвърна тя, като вдигна глава и го погледна.

Нейните очи сякаш можеха да проникнат в съзнанието на човек и да прочетат мислите му.

— Но не днес. Имам репетиции утре. През следващите два-три месеца ще съм адски заета, но обещавам да ти се реванширам! Имам да разказвам толкова много! Бъди търпелив. Имаш думата ми, че ще си заслужава. А сега е малко напечено, заради текущия сезон.

Двамата се разделиха, като не забравиха да разменят контактите си.

***

През следващите няколко седмици Павел не успя да напише и ред от това, което се въртеше в главата му. Започнаха да прелитат първите снежинки за декември като накъсан на парченца вестник. Събудил се бе рано. Първото нещо, което направи, бе да изчака касата на театър-

ра да отвори, за да закупи билет. От много време чакаше да настъпи моментът, когато ще посети постановката, след чийто край отново щеше да се срещне със Стиляна. Не му се излизаше, но беше наложително. Денят беше от онези, през които обожаваше да стои вкъщи. Желаше да твори по таква време, но мислите му се връщаха отново и отново към нея. Не го оставяха на мира. Гъста мъгла бе плъзнала по града. Сградите също не бяха в състояние да съществуват. Сториха му се като изрезки, облеgnати на възглавница. Пълнежът им бе памучната мъгла.

Прииска му се някой ден в близкото бъдеще двамата да успеят да посетят театъра, но като зрители. Сам-самичък сред тълпата, Павел се чувстваше като удавник сред море от хора, очакващи униформеният персонал да даде знак, за да могат да изкачат стълбите и да се проврат през цедката на контрола, късащ техните билети. Искаше му се тя да е тук. Да го хване за ръката. Двамата да се спуснат по течението, активирайки древен механизъм. А след като всяка капка зрител-

ски интерес е заела мястото си, ритуалът можеше да започне.

Концентрацията му се губеше през целия следобед. Не можеше да пише, а сега му бе трудно да се наслади на постановката, считана от мнозина за спектакъла на годината. Фантазията му препускаше напред. В главата му се издигаше лична сцена, на която щеше да се разиграе тяхната среща след затишието на бурните аплодисменти. Съчиняваше разговори. Сценарий, към който трябваше да се придържа. Предварително знаеше какво искаше да каже и стори. Като актьор, който репетира преди премиера.

Много често плановете му се сгромолясваха с гръм и трясък.

През онзи ден Павел беше писал от зори. Изморен, все пак отиде на постановката. Стилмяна му бе запазила билет. Спеше му се. Обикновено не позволяваше да изпуска следобедната дрямка, която презареждаше неговите батерии и му помагаше да стои буден до ранна сутрин. Залата малко по малко се пълнеше. Зрителите говореха тихо, като че ли се

намираха в църква или библиотека. Всеки уважаваше присъствието на съседа си по ред. Павел плискаше тялото си в плиткото течение на хорския шепот, галещ косъмчетата на ръцете му. Блаженство. Разсъни се, когато Стиляна излезе на сцената.

Онази нощ тя бе там. Такава, каквото я помнеше от последната им среща. Нейните колеги също се изявяваха. Тях не ги харесваше. Павел този път внимателно огледа залата. Зърна прозорче, където една черна фигура се появи за миг и изчезна. Служител на театъра, който се бе барикадирал в бойното си гнездо, обстрелвайки актьорите със светлина като картечен огън, а те, като послушни заложници на изкуството, се подчиняваха и изпълняваха танца. Постановката следваше мрачната история на двама влюбени. Думите скоростно се изстрелваха от устата на мъжа като куршуми, а Стиляна реагираше остро на коментарите. Те стъпваха на пръсти около опасност, поръсена около босите им стъпала. Като прозрачни зрънца от счупено стъкло. Напрежението се засилваше.

Тогава се случи! Без да очаква. Не бе подготвен за голотата ѝ. За саможертва, до която една актриса би стигнала в името на театъра. Устните ѝ не потрепваха. Играеше безупречно, а репликите ѝ достигаха до ушите на зрителя като аудио запис. Павел им завиждаше. Непознатите в залата дори не осъзнаваха привилегията – да зърнат бъдещата му приятелка гола. Това, което го вбесяваше, бе, че му се налагаше да споделя гледката с още няколко десетки души. Мъжът също се съблече гол.

Вонзи миг Павел напусна залата. Нещо, което рядко си позволяваше. Обикновено оставаше до края на постановката. Все пак бе платил пари. В никакъв случай не желаше да тръгва от театъра с празни ръце и душа, но онази вечер не успя да се въздържи. Дръпна завесите, скриващи вратата, водеща към коридора. А Стиляна дори не осъзна какво се бе случило в тъмното помещение. Онази нощ тя не разбра до какви последствия би могла да доведе подобна недомислена постъпка. Знаеше какви сцени щяха да се играят, но въпреки това го покани.

Павел се завъртя около сградата на театъра. Не искаше да изглежда слаб пред Стиляна. Щом видя зрителите да напускат залата, веднага се сля с тълпата.

— Бебе, ти успя! Толкова много се радвам да те видя! Хареса ли ти? О, не съм те запознала! Колеги, това е Павел!

— Здравейте! – поздрави Павел.

Останалите не го отразиха. Това го подразни. Не бе публикувал нищо от месеци. С какво би се похвалил, ако го попитат за литературните му постижения? Това бяха хора на изкуството, а ето го него – сноб, който се опитваше да се впише в култура, за която не притежаваше нужните знания и статут.

Сложи ръка около кръста на Стиляна. Забеляза апетитни погледи, които обстрелваха бъдещата му приятелка. Не му харесаха. Ако бе котарак, козината му вече да е настръхнала. Все повече хора ги наобиколиха.

Той се чувстваше толкова излишен сред тези актьори. Не беше сигурен дали все още играят, или са извън роля. Думите се лееха от тях като водопади. Толкова правилно се изразяваха. Възклицанията човек можеше

да прочете по изразенията им още преди да са изrekli каквото и да било. Виждаше дори удивителните знаци в тона им. Толкова удивителна бе тази картина. Павел не беше усвоил уменията да комуникира толкова изразително, освен ако не премисли няколко пъти преди да напише каквото и да било. Затова не харесваше да резюмира ръкописа си. Предпочиташе хората да седнат и да прочетат написаното, но напълно осъзнаваше, че това би отнело много повече време, отколкото кратката реклама.

Намираха се в двора на театъра. Снегът тихо се сипеше. Две-три групички се бяха струпали около разгърналата се като чадър топлина, извираща от лампите за външно отопление. А те набираха все повече популярност, защото хората наоколо (по някаква необяснима за Павел причина) предпочитаха да стоят навън под похлупака на ограничената топла зона, отколкото да се разтапят като свещи в уютата на заведенията. Ако човек се разхожда през нощта, ще забележи мно-

го подобни екстри, поставени пред вратите на барове.

До сутринта снегът щеше да се стопи, а децата щяха отново да посрещат поредната „есенна“ Коледа. Но този факт не плашеше младежите, които щяха да измислят ново двайсет, стига да прекарат най-мразовитите моменти от живота си навън. Традицията постепенно се разваляше, а заедно с нея се променяше и климатът. Павел не беше върл почитател на измененията във възгледите на популацията. Един факт не можеше да се отрече – зимата никога повече нямаше да е същата, а сняг по Коледа едва щеше да има. Хубавите спомени, капсулирани в снимки от фотоалбумите, вече бяха минало. Както и фотоалбумите, които хората разтваряха като книга. Всичко съществуваше онлайн.

— Бебе! Хайде! Ела с мен. Имам изненада за теб – прошепна Стиляна.

Павел се отърси от спомените си, като куче, изплувало от езерото на носталгията.

— Къде отиваме? – опита да се осведоми той, но напразно.

— Няма да е изненада, ако ти кажа, нали?

Радваше се, че напускаха заведението, защото там не се чувстваше в свои води.

Те вървяха по безлюдните улици на града. Стиляна беше полупияна, но може би бе приела ролята на пияната героиня? Едва бе довършила втората бира. Павел си спомни, че тя галеше ушенцето му със сладкодумното си палаво перце, съчиняващо обещания, които бяха отвъд представите му.

— Специално за теб мога да бъда много лесна – шепнеше тя. – Заслужи го.

Много по-лесно можеше да комуникира с нея, когато двамата бяха навън. Далеч от топлата прегръдка на задушното заведение. Можеше да говори каквото пожелае. Да коментира каквото иска. А тя пиянски се хилеше на неговите думи.

— Да вървим тогава! – отговори Павел на поканата ѝ.

Много време беше минало от последния път, когато бе имал интимни отношения с момиче. Нейната ръка се обвиваше около неговата като змия, която задушаваше жертвата си. Сведе поглед и видя момиче, което беше DTF – down to fuck.

Неговата работа бе приключила. Не беше необходимо да се старее повече. Момичето беше спечелено, но за креватните упражнения той трябваше да почака, защото тя беше наумила нещо съвсем различно за втората им среща.

Двамата подминаха McDonald's. Павел хвърли бърз поглед към заведението за бързо хранене, което светеше с ярка бяла светлина. Представляваше изрезка на фона на замлъкналата тъмна сграда.

— Кажи ми! Къде ме водиш? – опита той отново, но безрезултатно.

— Ще видиш след мъничко. Обещавам ти!

След десет минути, изпълнени с хихикания и много лигавене, Павел се озова в градската градина. Очертанятия на алеите се губеха заради натрупващия сняг. Вечерно време детските катерушки изглеждаха като разхвърлени изоставени играчки. Големият железен куб, през чиито вътрешности малчуганите се промушваха, сега наподобяваше скелет. Както винаги сребърният език на пързалката бе изплезен, като че за да вкуси снежинките. По периферията на детската площадка, която през нощта губеше невин-

ността си, се навъртаха няколко съмнителни черни фигури със заплашителен вид, но хлапашки гласове. А в далечината, зад дърветата, надничаше мълчалива сива сграда, чийто парапет наподобяваше ръкав на пуловер, но изплетен от дебели бетонни конци. Тъмните постройки, обграждащи парка, чернееха като наполовина свален тапет.

Стиляна го бе хванала за ръка и го водеше. Не знаеше защо го прави. Не гонеха влак.

Павел не можеше да си спомни последния път, когато бе посещавал детския кът, но трябва да са изминали минимум десет години. Старите издръжливи съоръжения все още заемаха местата си като градски пенсионери, събрали се около пейките за партия шах. Някои неща не се променяха.

Най-вероятно ги бяха преобоядисали, но през нощта човек не можеше да бъде сигурен. Новите люлки и пързалки изглеждаха толкова надеждни, колкото пластмасов макет на корабче. Всеки момент можеха да се разглобят на парчета.

Стиляна клекна до него, сви се на кълбо и бавно се намести в къщичката, предназначена за малки деца. Тя беше неговата изненада, обвита в яйце Kinder Surprise. Искаше да свали опаковката, за да разголи наградата и да ѝ се любува на студа. Бързо отхвърли тези мисли, защото едновременно го засрамира и възбуди.

Павел се оглеждаше. Трябваше да е сигурен, че никой няма наоколо преди да се спусне по заешката дупка на тази нова авантюра. Но докато се чудеше, панталоните му вече бяха свалени.

— Какво правиш?! – извика той, но веднага сниши глас.

— К'во има, бебе? Не ти ли харесва? – попита Стиляна, докато забърсваше устата си както би постъпил човек, премахващ остатъци от супа. Но прозрачните белези бяха оставени от нещо, насочено към нея като пистолет. Държеше го в ръката си. Извадила го бе от своята уста, която се беше оказала толкова дълбока, колкото вътрешността на чекмедже. Павел се чудеше как беше възможно целият да се побере там.

— Не спирай. Моля те! Не го очаквах. Не и от теб – смутено отвърна той, докато стърчеше с оголен penis срещу нея сякаш ѝ подаваше ръка, канейки я на танц.

— Сигурен ли си? – подразни го тя, докато цъкаше с език.

— Да, да! Боже, да! – извика той, когато усети челото ѝ да се докосва до оголения му корем.

Двамата се сляха. Топлината на устата ѝ го приюти, а чувството беше като завръщане у дома по време на най-мразовития ден на годината. Те бяха едно. Погълнатият от Стиляна penis изпълняваше ролята на винт, който заключваше телата им. Павел беше поставил ръка зад тила ѝ. Така се затягаше тяхната телесна връзка, като с гайка. Не ѝ позволяваше да си поеме дъх, дори докато се давеше. Натискаше главата ѝ, като че ли я задържаше под вода.

— Как си, бебе? – попита тя, докато си поемаше дъх.

Уморена беше, сякаш досега бе плувала и едва сега го вижда за първи път

на повърхността на разума. Ръцете си беше поставила върху коленете му. В очите ѝ се четеше неутолимият сексуален глад към сервираното ястие, което тя можеше да вечеря всяка вечер, ако пожелае.

— Иска... ли... питане?! – отвърна той, докато в устата ѝ избухваше бомба.

Тя улови ръката му. Покани го вътре. Намести се срещу него. Павел изпитваше спокойствие, криейки се от реалността в импровизираната им къщичка. Стори му се, че Стиляна продължава да играе на сцената. Дали сценарият на тяхната среща ѝ се стори прекалено скучен, затова изпрати всичко по дяволите? Дали се доказваше? Репетираше ли за някоя бъдеща премиера? Павел ли беше нейният зрител, който трябваше да оцени актьорското ѝ майсторство в тази интимна постановка? Знаеше, че бе абсурдно. Тя беше професионална актриса, която можеше да се справи сама - без да използва непознати хора. Павел отново (за незнайно кой път) се изчерви. Но колкото повече разсъждаваше върху идеята за преструване, толкова повече мисълта го възбуждаше. В неговата глава тя беше

стриптийзърка, танцуваща във ВИП стайката само и единствено за него.

Знаеше, че не беше редно да я оприличава като такава, но трансформацията ѝ от сцената до сега беше толкова поразителна. Тя играеше ролите на толкова много жени. Превключването помежду им ставаше толкова лесно, колкото обличане на нов костюм.

Искаше да се наслади на момента, защото отхвърли тези мисли от главата си. Тя му доставяше наслада. Дори присъствието ѝ го изпълваше с муза. Нямахше търпение да се върне вкъщи, да се надвеси над запаления като свещ екран на лаптопа и да твори, като надгради над изживяването.

— Дръпни си – предложи тя, като го стресна с изваждането на свитата цигара.

— Стиляна... – започна той.

— Стели.

— Моля?

— Стели. На галено. Стиляна. Стели – отвърна тя, като усмивката ѝ грейна под разноцветната плетена шапка, която носеше.

— Вярно. Извинявай. Не знам как ще ми подейства, Стели. Може би не е хубава идея...

Много добре знаеше как биха му се отразили подобни подсилени изживявания, но мигът беше идеален. Защо ѝ беше нужно да го разваля? Той ли беше скучен? Стели движеше с тълпа от актьори, чийто талант вероятно се поддържаше с много алкохол и „зелено“. Той познаваше нейни колеги, които бяха много отдадени на професията си. От сутрин до вечер те прекарваха в театъра, като репетираха за предстоящия сезон. Дали днес започваше нейната почивка? Отпускарски период? Или винаги е такава?

— Bullshit! Трябва да излезеш от зоната си на комфорт. Да се отпуснеш малко. Аз ще бъда тук. Спокойно.

— Добре. Ако започна да плача като бебе, ме отнеси на ръце до вкъщи, остави ме пред нас и изтрий номера ми от телефона си.

— Хайде, не ставай глупав. Иначе ще те сритам в топките!

Подаде му цигара, чийто връх светеше като факла в тъмната и спокойна зимна нощ.

Червената вълничка изгаряше белия лист като гладен, жив организъм.

— Наздраве – отвърна той, като че ли преди малко се бяха чукнали, а сега отпиваше от винената си чаша.

Чувстваше се неловко в подобни ситуации, когато не знаеше кои са правилните думи. Какво казват помежду си двама пушачи, когато са насаме и се наковават от една цигара? Същото ли е при алкохолиците, отпиващи от същата бутилка?

— Глупчо – отвърна тя с обръщение, което беше скрито зад завеса от смях.

Павел все повече се излагаше, но отношението ѝ не беше подигравателно. А той се криеше зад самоирония, която имаше за цел да подсили впечатлението ѝ за невинността му. Не искаше да се преструва пред нея, защото това още повече щеше да го разкрие.

— Сладур! Не трябваше да се правиш на смел пред мен! Защо не ми каза, че ти е за първи път?

Стиляна внимателно пое цигарата от ръката му сякаш си разменяха граната.

Двамата мълчаха. Стиляна тихо вдишваше, като задържаше дима в дробовите си. Той само от време на време си дръпваше като дете, което се стареа да изглежда готино пред приятелите си. Дори Павел усещаше, че изглежда нелепо.

Извън къщичката, в която се бяха набутали като пране, натъпкано в барабана на пералня, снегът продължаваше да натрупва. Павел хвърли поглед навън. Видя белите снежинки, които прехвърчаха като оживели тебеширени точици върху черна дъска.

За първи път от много време насам се почувства жив. Обърна се към Стиляна и я погледна с такова любопитство, сякаш чак сега забеляза присъствието ѝ. Тя на свой ред му се усмихна зад мъгла от пиянско настроение, поръсено с чаена лъжичка наркотик. Това ли беше чувството да играеш на сцената на света? Да попиваш изживявания като гъба, която после ще изстискаш в легена на незавършения си ръкопис? Не искаше моментът да свършва, но знаеше, че това беше неизбежно. Щеше да се заключи в стаята си, където самотата го загръщаше като одеяло. Копнееше да изпитва опияне-

нието на Стиляна, но на трезва глава, защото само така би могъл да улови мига. Какъв би бил смисълът, ако беше толкова напушен, колкото нея, но нямаше помен от чувствата? Как щеше да ги опише на белия лист?

Снежинките танцуваха валс. Павел си въобразяваше, че гледката навън е декор - прозрачна завеса, а върху нея се проектират бели точки. Зад изкуствената вихрушка със затаен дъх ги следят любопитни, зрителски погледи.

Много време бяха прекарвали там. Почти цяла вечност. Можеше да говори с нея. Можеха и да мълчат, и пак щеше да му е приятно в нейната компания. Тя трябваше да хваща автобус, затова мигът отлетя, но се надяваше да се срещнат отново. Напуснаха къщичката. Когато Павел се обърна, видя черните като мастило очертания на тяхното скривалище. Наподобяваше макет на наблюдателна кула, която би могла да бъде част от кралство. А можеше да се побере в ръката му. Учудваше се, че бяха останали там цял час.

— Хей! – извика Павел.

— Какво има?

Двамата се спогледаха за няколко секунди. Автомобил прелетя наблизко. Скеле от сенки се издигна върху мокрия асфалт. Хората крачеха по тротоарите, втренчени в телефонните си екрани. Днешно време те не можеха да напуснат домовете си без тях - техните животоподдържащи портативни устройства. Течението на живота минаваше покрай тях във всевъзможни посоки, а Павел просто искаше да остане мирно за миг и да се вгледа в нейните очи.

— Мислиш ли...? Ако някой ден се случи...? Чудех се дали след години отново...

— Какво се опитваш да кажеш, сладур?

— Просто разсъждавах... - подхвана той.

— Моля те, бебе, недей да мислиш за бъдещето. Нека се насладим на настоящето... Заедно! Не мисли за утре. Не мисли и за другата седмица. Нито как ще празнуваме рождения ти ден на 16-ти януари две хиляди и някоя там година. Аз не мога да виждам в бъдещето. Аз може и да не съм тук. С теб... Тогава... Не мисли за това, окей?

Той не харесваше израза „окей“. Дали защото е чуждица, която толкова удобно сме си присвоили, или защото я използваме за щяло и нещяло. Значението на думата се бе изгубило, поне за нас. Много по-лесно и безчувствено е да кажеш нещо на чужд език, отколкото на чист български.

— Добре – отвърна той.

- Окей ли сме? – попита тя, като се сгуши в него.

— Да. Супер... Извинявай, че развалих момента – промълви той като детенце, срамуващо се от зададения въпрос.

— Ой! Погледни ме! Защо се сети за това?

— Ами, не мога да ти обясня. Просто ми хрумна.

— А-ха! – съгласи се саркастично Стиляна. – Хайде! Изплюй камъчето. С ченгел ли трябва да ти вадя думите?

— Добре. При теб може да е различно. Излизаш навън. Всеки ден се запознаваш с нови хора. А аз...? Аз много рядко го правя... Тази вечер се забавлявах тол-

кова много. А ти... Кой знае колко момчета си водила тук.

Направи опит да се възпре от подобни изказвания, но все пак го каза. Знаеше, че думите му можеха да я наранят, но по какъв друг начин можеше да разбере дали това е нейната първата, или стотната среща с момче в този парк? В онази детска кула. Също както не знаеше дали сцените се репетират три, или триста пъти преди постановката да бъде обявена в сезонната програма.

— Как смееш? Как изобщо би могъл да си помислиш подобно нещо? Да не би да намекваш нещо, а? Давам ти да пушиш от тревата ми! Измъквам те от задушаващата тълпа, за да сме само двамата! Бебе, моля те, не мисли глупости!

Съжали за обвинението. Сега можеше да си отдъхне, съдейки по реакцията ѝ.

— Аз трябва да се страхувам, всъщност – прошепна тя след дълго мълчание.

Думите се отрониха от нейната уста като стара мазилка, люпеца се от заградена къща, която е на ръба да рухне. Също като Стиляна, която съдържаше сълзите си.

— Какво имаш предвид?

— Какво имам предвид ли? Ами, това, което имам предвид, е че... Да, може би наистина съм излизала с много повече момчета, отколкото ти с момичета. Но аз поне знам, че деветдесет и девет процента от тях са пълни кретени. Срецинах теб, а ти си печелившият фиш от мъжката лотария, само ако не се държиш като задник. Надявам се да е от време на време, затова внимавай! Както и да е... Отклоних се от темата, а целта ми не беше да ти правя комплименти.

Двамата избухнаха в приглушен смях, сякаш го бяха репетирали.

— Радвам се, че те правя щастлив. Надявам се дълго време да продължи, но не си ли се замислял? Срамежливо момче си. Нямах опит с момичетата. Не се обиждай, но е така! Та не си ли се замислял, че може би някой ден ще срещнеш момиче, което ще те направи по-щастлив? А аз ще трябва да я убия. Шегувам се. Шегувам се, де! Няма да го сторя, защото не искам да си тъжен, а точно обратното. Виждаш ли,

бебе? Не мисли за такива неща, защото има много по-голям шанс ти да ме нараниш, отколкото аз теб.